

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Czech Outdoor s.r.o.**, IČ: 24199427, se sídlem Na Strži 2097/63, Praha 4, zast. Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem, se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/2, Praha 1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 9. 2018, č. j. 3 A 3/2018 - 161,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobou podanou Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal určení, že zásah žalovaného ze dne 7. 11. 2017, který spočíval v odstranění jedenácti žalobcových reklamních zařízení z mostů vedoucích přes dálnici D11, byl nezákonný. Současně žalobce žádal městský soud, aby zakázal žalovanému v pokračování odstraňování žalobcových reklamních zařízení umístěných na mostech nad dálnicemi a silnicemi I. třídy v České republice, po nichž vedou silnice nižších kategorií a nižších tříd, aby přikázal žalobci obnovit stav před tvrzeným nezákonným zásahem a aby vrátil žalobcova reklamní zařízení na mosty.

[2] Žalobce namítal, že žalovaný není věcně příslušným silničním správním úřadem k odstraňování reklamních zařízení na mostech přes dálnice, po kterých vedou pozemní komunikace nižších kategorií a tříd. Most nad dálnicí, po kterém vede jiná pozemní

komunikace, není dálnicí ani součástí dálnice. Podle žalobce se reklamní zařízení také nenachází v ochranném pásmu dálnice a žalovaný proto není věcně příslušný ani z tohoto důvodu. Za silniční ochranné pásmo se podle žalobce nepovažuje celá plocha příslušné dálnice a vzdušný prostor nad ní, nýbrž pouze prostor od osy přilehlého jízdního pásu dálnice směrem ven od daného jízdního pásu do okolní krajiny mimo souvisle zastavěné území obcí.

[3] Žalobce dále namítal, že žalovaný nereagoval na jeho námitku systémové podjatosti a nerozhodl o ní. Na jedné straně žalovaný jako silniční správní úřad vydává povolení k umístění a provozu reklamních zařízení a na straně druhé zajišťuje jejich odstraňování, proto by měl při své činnosti postupovat nestranně. Podle žalobce v daném případě došlo k naplnění „nadkritické míry" systémového rizika podjatosti masovým využíváním mediálních vyjádření a předvolebních slibů ministra dopravy Dana Ťoka, který si z odstraňování reklamních zařízení učinil předvolební téma pro volby do Poslanecké sněmovny v říjnu 2017. Několikrát totiž veřejně avizoval zájem, že po 1. 9. 2017 začne vydávat příkazy k odstranění reklamních zařízení bez ohledu na to, kde jsou umístěna. Podle žalobce se žalovaný měl předně zabývat otázkou podjatosti ve smyslu § 14 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a nikoli vydávat výzvy.

[4] Městský soud označeným rozsudkem žalobu zamítl. Konstatoval, že v povolení ze dne 3. 8. 1999 žalovaný povolil společnosti Quo spol. s r.o. (právnímu předchůdci žalobce) činnost v ochranném pásmu dálnice (rychlostní silnice), která spočívá v umístění reklamních zařízení žadatele na mosty nad dálnicemi (rychlostními silnicemi) s označením mostů čísly m. j. D11-003, D11-005, D11-008, D11-017, D11-023, D11-026. Jelikož proti umístění reklamního zařízení v ochranném pásmu na mostech uvedených označení tehdy nikdo opravný prostředek nepodal, je třeba na rozhodnutí s ohledem na presumpci správnosti nazírat jako na platné. Z uvedených důvodů městský soud má na jisto postaveno, že rozhodnutím ze dne 3. 8. 1999, č. j. 25733/99-120, žalovaný po předchozí žádosti povolil žalobci umístit reklamní zařízení v ochranném pásmu dálnic na mosty nad dálnicí D11. Městský soud dále shrnul, že postup žalovaného se odvíjel zcela v mezích jeho povinností, které měl stanoveny v § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích.

[5] Důvodnou neshledal městský soud ani námitku systémové podjatosti, respektive jejího nevypořádání. Ustanovení § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích stanoví časovou posloupnost jednotlivých navazujících úkonů přímo ze zákona, v nichž uvedená námitka nemá vlastní prostor. Ve smyslu usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 - 119, se v daném případě nemůže jednat o podjatost ministra dopravy Daňa Ťoka s odkazem na § 14 odst. 6 správního řádu, jako vedoucího ústředního správního úřadu, neboť ministr není pracovníkem správního orgánu.

[6] Podle městského soudu v posuzovaném případě nedochází ke kolizi výkonu přenesené a vlastní působnosti (samosprávy) tak, jako v žalobcem citovaném rozhodnutí. Žalovaný je ústředním správním orgánem a na samosprávě se nepodílí, a nemůže tedy vzniknout situace, kdy by Ministerstvo dopravy jakožto celek vedlo řízení, jehož by bylo samo účastníkem, jako tomu může být v případě samosprávných celků. Podle městského soudu by připuštěním žalobcova výkladu a aplikace daného ustanovení mohlo docházet

k nežádoucímu zablokování výkonu státní správy, jelikož účastník jakéhokoliv řízení vedeného ministerstvem by mohl vznést námitku systémové podjatosti, a to s odkazem na veřejná prohlášení či volební programy jednotlivých ministrů stojících v čele těchto ministerstev.

[7] Z logiky věci je zřejmé, že každý ministr, jakožto politik, v rámci své funkce a s ohledem na členství v určité politické straně, sleduje určitý program skládající se z jednotlivých cílů. Ministr dopravy Dan Ťok si za cíl vytýčil právě odstranění reklamních zařízení podél dálnic a silnic a tato problematika byla legální a legitimní cestou upravena zákonem. Pro úplnost městský soud konstatoval, že ministr ve věci rozhodl po nápadu správní žaloby městskému soudu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Považuje rozsudek městského soudu především za nepřezkoumatelný, jelikož městský soud se nezabýval vymezením silničního ochranného pásma, respektive tím, zda se v tomto silničním ochranném pásmu nacházela reklamní zařízení stěžovatele. Přitom pouze za předpokladu, že by se reklamní zařízení nacházela v silničním ochranném pásmu (příp. na samotném tělese dálnice či na jeho silničním pomocném pozemku) by bylo možno žalovanému přiznat postavení věcně příslušného silničního správního úřadu pro jejich faktické odstranění, a to pouze za splnění dalších podmínek (tj. že by se tato zařízení zde nacházela nelegálně). Opomenutím této argumentace zatížil městský soud rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[9] Městský soud následně v odst. 57 rozsudku konstatoval, že: „[l]*ze souhlasit se žalobcem, že žalovaný není věcně příslušným silničním správním úřadem k odstraňování reklamních zařízení na mostech přes dálnice, jelikož vykonává působnost silničního správního úřadu podle § 40 odst. 2 písm. c) zákona o pozemních komunikacích ve věcech dálnic, jak žalobce v žalobě uvádí*“.

[10] Ačkoliv stěžovatel s tímto závěrem bezezbytku souhlasí, považuje jej za zcela rozporný a neslučitelný s následným tvrzením městského soudu ohledně souladu postupu žalovaného s § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. K takovému postupu je oprávněn vždy pouze věcně příslušný správní úřad. Argumentace městského soudu je proto zcela zmatečná, jelikož na jednu stranu se ztotožňuje se stěžovatelem, že žalovaný není věcně příslušným silničním správním úřadem k odstraňování reklamních zařízení na mostech přes dálnice a na straně druhé konstatuje, že postup žalovaného byl zcela v mantinelech § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. Tímto městský soud zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost.

[11] Stěžovatel vznáší námitky také vůči věcnému posouzení žaloby. Jde-li o odstraňování reklamních zařízení podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, žalovaný je věcně příslušný k jejich odstraňování pouze pokud se nacházejí na (i) dálnici, na (ii) jejím silničním pomocném pozemku, nebo v (iii) silničním ochranném pásmu dálnice. Ve všech ostatních případech žalovaný není silničním správním úřadem, který by byl jakkoliv oprávněn odstraňovat reklamní zařízení.

[12] Absenci věcné příslušnosti žalovaného nelze zhojit tvrzením, že dne 3. 8. 1999 bylo provozování předmětných reklamních zařízení povoleno právnímu předchůdci stěžovatele na základě vydaného povolení k provozování reklamních zařízení v ochranném pásmu dálnice, a proto i nyní, navzdory prokázanému faktu, že se reklamní zařízení v silničním ochranném pásmu dálnice nenacházejí a absenci věcné příslušnosti žalovaného dle § 40 odst. 2 písm. c) zákona o pozemních komunikacích, je žalovaný oprávněn vyzývat k jejich odstranění a následně odstraňovat tato reklamní zařízení podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. O vydání předmětného povolení k provozování reklamních zařízení žádal právní předchůdce žalovaného pouze z důvodu právní opatrnosti, neboť vymezení silničního ochranného pásma nebylo z textu zákona o pozemních komunikacích zcela jednoznačné a současně v té době neexistoval jasný a konstantní výklad tohoto pojmu žalovaným.

[13] Stěžovatel poukazuje na to, že z jazykového, systematického, logického i teleologického výkladu zákona o pozemních komunikacích, stejně jako z dlouhodobé a konstantní praxe žalovaného a jiných silničních správních orgánů vyplývá, že silniční ochranné pásmo dálnice není celou plochou příslušné dálnice a vzdušný prostor nad ní, ale pouze prostor od osy přilehlého jízdního pásu dálnice směrem ven do okolní krajiny. Jeho účelem je vnější ochrana dálnice před nepříznivými vlivy z okolí a zajištění styku samotného tělesa dálnice s okolím. Stěžovatel zde odkazuje na definici ochranného pásma v odborné literatuře a vyjádření správních orgánů přiložená k žalobě.

[14] Stěžovatel také namítá, že městský soud nesprávně posoudil nevypořádání námitky podjatosti žalovaného. Podle konstantní judikatury správních soudů rozhodnutí o námitce podjatosti musí předcházet rozhodnutí o věci samé, tato vada nemůže být dodatečně zhojena v odvolacím řízení. Výše uvedené podle stěžovatele platí i pro úkony podle části čtvrté správního řádu, tj. předmětné výzvy žalovaného. To vyplývá již ze samotného § 154 správního řádu, který výslovně uvádí, že při postupu podle části čtvrté správního řádu jsou aplikovatelná mj. i ustanovení § 10 až § 16 správního řádu. Podle § 14 správního řádu však zjevně žalovaný nepostupoval, neboť námitkou podjatosti se vůbec nezabýval a na místo toho přistoupil k faktické likvidaci reklamních zařízení.

[15] Městský soud k této námitce uvedl pouze to, že podle § 14 odst. 6 správního řádu ve znění do 31. 10. 2018 se postup při uplatnění námitky podjatosti na daný případ nemohl aplikovat. Takový závěr však nelze považovat za správný. Ustanovení § 14 odst. 6 výslovně odkazuje jen na vedoucí ústředních správních orgánů. Nic proto nebránilo rozhodnout o námitce podjatosti ostatních úředních osob žalovaného, a to bezodkladně, tj. před fyzickým odstraněním reklamních zařízení stěžovatele.

[16] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s., přípustná, a stěžovatel je v souladu s

§ 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů a pro nepřezkoumatelnost.

[20] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Pro nesrozumitelnost je pak rozsudek nepřezkoumatelný, pokud z něj nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení jeho rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat, nebo pokud z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, nebo pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, a v některých jiných speciálních případech (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25)

[21] Nad rámec výše uvedených východisek Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn. Nepřezkoumatelnost rozsudku pro nesrozumitelnost potom není založena tím, že účastník řízení subjektivně vnímá rozsudek jako nesrozumitelný. V obou případech se musí jednat o objektivní vady odůvodnění, které jsou natolik závažné, že neumožňují Nejvyššímu správnímu soudu rozsudek přezkoumat.

[22] S ohledem na výše uvedená východiska rozsudek za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ani nesrozumitelnost považovat nelze. Městský soud v napadeném rozsudku odůvodnil, proč se nezabýval otázkou, zda se dotčená reklamní zařízení fakticky nacházejí v ochranném pásmu dálnice. Vycházel totiž z toho, že stěžovatel umístil dotčená reklamní zařízení na základě povolení k jejich umístění v ochranném pásmu dálnice, které bylo vydáno ve prospěch jeho právního předchůdce. Pokud soud v rozsudku vysvětlí, z jakého důvodu se určitou otázkou nezabýval, nezakládá to vůči této otázce nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

[23] Pokud potom v odst. 57 rozsudku městský soud konstatoval, že žalovaný není věcně příslušným silničním správním úřadem k odstraňování reklamních zařízení na mostech přes dálnice, odkazoval tím na skutečnost, že součástí dálnice nejsou mostní objekty, po nichž je veden jiný druh komunikace [srov. § 12 odst. 1 písm. b) zákona o pozemních komunikacích]. Žalovaný je nicméně podle § 31 odst. 9 ve spojení s § 40 odst. 2 písm. c) zákona o pozemních komunikacích věcně příslušný k odstraňování reklamních zařízení v ochranném pásmu dálnice, z čehož městský soud při posouzení věci vycházel. Ačkoliv

smysl konstatování městského soudu v odst. 57 není na první pohled jednoznačný, v kontextu celého odůvodnění je jeho význam zřejmý, a nezakládá proto vnitřní rozpornost a nesrozumitelnost rozsudku.

[24] Nejvyšší správní soud se dále zabýval meritorními námitkami stěžovatele.

[25] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s argumentací městského soudu, že pokud bylo právnímu předchůdci stěžovatele umístění reklamních zařízení v ochranném pásmu dálnice na jeho vlastní žádost povoleno, a stěžovatel na místech vymezených v tomto povolení reklamní zařízení kontinuálně provozoval, lze vycházet z toho, že tato zařízení se v ochranném pásmu dálnice skutečně nachází. I ve znění zákona o pozemních komunikacích účinném do 30. 6. 2000 bylo silniční ochranné pásmo v relevantním rozsahu vymezeno totožně a stěžovatel nenamítá, že by se snad reklamní zařízení měla nacházet jinde, než kde bylo rozhodnutím ze dne 3. 8. 1999 jejich umístění povoleno.

[26] Stěžovatel pouze nesouhlasí s výkladem vymezení ochranného pásma dálnice v zákoně o pozemních komunikacích. Nejvyšší správní soud nyní proto závěry městského soudu doplňuje také posouzením této otázky.

[27] Podle § 30 odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích se silničním ochranným pásmem rozumí „*prostor ohraničený svislými plochami vedenými do výšky 50 m a ve vzdálenosti 100 m od osy přilehlého jízdního pásu dálnice anebo od osy větve její křižovatky s jinou pozemní komunikací; pokud by takto určené pásmo nezahrnovalo celou plochu odpočívky, tvoří hranici pásma hranice silničního pozemku*.“ Podle § 30 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích potom platí, že „*hranice silničního ochranného pásma definovaná v § 30 odst. 2 písm. a) je pro případ povolování zřizování a provozování reklamních zařízení, které by byly viditelné uživateli dotčené pozemní komunikace, posunuta ze 100 metrů na 250 metrů*.“

[28] Uvedenou definici je nutné vykládat tím způsobem, že ochranné pásmo dálnice tvoří souvislý prostor do výšky 50 m ohraničený na každé straně dálnice svislou plochou ve vzdálenosti 100 (respektive 250) m od osy přilehlého jízdního pásu dálnice. Je třeba odmítnout konstrukci předestřenou stěžovatelem v žalobě, podle které by bylo ochranné pásmo ohraničeno osou přilehlého jízdního pásu dálnice, a nezahrnovalo by tedy prostor mezi osami jízdních pásů (a nad ním), včetně prostoru nad středovým dělícím pásem. Zákonná definice vymezuje pouze vnější ohraničení ochranného pásma, a to stanovenou vzdáleností od osy jízdního pásu.

[29] Pokud stěžovatel odkazuje na obecnou definici ochranného pásma, kterým má být podle odborné literatury „*území vymezené v okolí určitého objektu s cílem chránit tento objekt před nepříznivými vlivy z okolí, nebo s cílem chránit okolí před nepříznivými vlivy, které mají původ v daném objektu,*“ je třeba konstatovat, že ve vztahu k ochrannému pásmu dálnic zákon o pozemních komunikacích v § 30 odst. 4 ve vztahu k umisťování reklamních zařízení ochranné pásmo rozšiřuje. Citovaná definice ochranného pásma tedy nijak nepodporuje argumentaci stěžovatele, jelikož právě ochrana dálnice před reklamními zařízeními a jejich potenciálním negativním vlivem na řidiče, je smyslem vymezení širšího ochranného pásma dle § 30 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích. Bylo by zcela nelogické, aby reklamní zařízení umístěná ve vzdálenosti do 250 m od osy jízdního pásu

podléhala povolení příslušného silničního úřadu, ale reklamní zařízení umístěná na mostní konstrukci (nebo i jiné konstrukci) nad dálnicí nikoliv.

[30] Pokud by také mělo být ochranné pásmo vymezeno způsobem, který popisuje stěžovatel, prostor nad polovinou vnějšího jízdního pásu by byl součástí ochranného pásma, zatímco prostor nad druhou polovinou tohoto jízdního pásu zcela nelogicky nikoliv. Výklad, podle kterého by ochranné pásmo dálnice nezahrnovalo prostor nad středním dělícím pásem dálnice a vnitřními polovinami jízdních pásů nebo střední část mostů vedoucích přes dálnice, ale krajní část těchto mostů ano, nelze nijak racionálně odůvodnit.

[31] Stěžovatel také v kasační stížnosti odkazuje na výklad silničního ochranného pásma, který měl být dříve zastáván žalovaným. Nejvyšší správní soud se seznámil se stanovisky, která stěžovatel přiložil ke správní žalobě a neshledal, že by mohla vést k závěru o správnosti výkladu zastávaného stěžovatelem. Interpretace ochranného pásma zastávaná stěžovatelem vyplývá ze stanoviska Policejního prezidia ČR ze dne 18. 9. 1998, které však nemá ve vztahu k výkladu zákona o pozemních komunikacích žádnou závaznost, což je ostatně konstatováno i v tomto stanovisku. Z vyjádření Ministerstva dopravy a spojů ze dne 5. 6. 1998 potom výklad ochranného pásma předestřený stěžovatelem nijak nevyplývá, a to ani ve spojení s žádostí o stanovisko Okresního úřadu Tachov, které se zabývá pouze způsobem měření vnější hranice ochranného pásma.

[32] I pokud by tomu tak ovšem bylo, je nutno zdůraznit, že stěžovatel by se nemohl účinně dovolávat ochrany legitimního očekávání založeného správní praxí *contra legem*. Jak Nejvyšší správní soud opakovaně konstatoval, např. v rozsudku ze dne 30. 12. 2014, č. j. 4 As 211/2014 - 36, „[u]*stálená praxe, která váže správní orgány a zakládá legitimní očekávání jednotlivců, totiž může existovat pouze intra legem, tedy v mezích volnosti jednání, vyplývajících správním orgánům z právních předpisů. Naopak jednání správních orgánů v rozporu se zákonem nemůže založit legitimní očekávání jednotlivců, kterého by se mohli před soudy dovolat. Tato zásada, která limituje ústavní zásadu rovnosti, je vyjádřena v německé maximě 'Keine Gleichheit im Unrecht'*“. V případě stěžovatele pak je podstatné již shora uvedené, tj. že rozhodnutím žalovaného z 3. 8. 1999 byla posuzovaná reklamní zařízení povolena v ochranném pásmu dálnice. Stěžovatel (resp. jeho právní předchůdce) od počátku věděl, že se jeho reklamní zařízení nacházejí v ochranném pásmu dálnice.

[33] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že pokud se dotčená reklamní zařízení nacházela na mostních konstrukcích vedoucích nad dálnicí, nacházela se v ochranném pásmu dálnice, a žalovaný byl proto příslušný k vydání výzvy k jejich odstranění, i jejich následnému odstranění.

[34] V této souvislosti je třeba shledat nedůvodnou i námitku, že na předmětná reklamní zařízení se nevztahuje zákaz provozování reklamních zařízení podle zákona č. 196/2012 Sb., která vychází pouze z toho, že předmětná reklamní zařízení se v ochranném pásmu dálnice podle stěžovatele nenacházela.

[35] Stěžovatel také namítal, že městský soud se nesprávně vypořádal s námitkou podjatosti úředních osob. Stěžovatel namítá, že podle konstantní judikatury správních

soudů rozhodnutí o námitce podjatosti musí předcházet rozhodnutí o věci samé. Žalovaný se však námitkou podjatosti vůbec nezabýval a na místo toho přistoupil k faktické likvidaci reklamních zařízení.

[36] Nejvyšší správní soud konstatuje, že nutnost rozhodnout před vydáním rozhodnutí o věci samé se vztahuje na situace, kdy je podjatost namítána ve správním řízení. Tak tomu však v posuzovaném případě nebylo, jelikož odstranění reklamních zařízení nebylo realizováno ve správním řízení. Zákon o pozemních komunikacích v této situaci stanoví v § 31 odst. 9 lhůty stanovené v řádu dnů, v nichž byl správní orgán povinen konat, tj. vydat výzvu k odstranění reklamního zařízení, zajistit jeho zakrytí a následně odstranění, a to bez ohledu na podanou námitku podjatosti. Sama skutečnost, že žalovaný o námitce podjatosti nerozhodl před odstraněním reklamních zařízení, nevede k závěru o nezákonnosti postupu žalovaného.

[37] Odstranění reklamních zařízení by nicméně mohlo za těchto okolností představovat nezákonný zásah v případě, pokud by o nepodjatosti oprávněných úředních osob existovaly důvodné pochybnosti. Zde se však Nejvyšší správní soud ztotožňuje s městským soudem, že takové pochybnosti v posuzovaném případě nevyvstaly.

[38] Stěžovatel vůči závěrům městského soudu namítá pouze to, že byly vztaženy pouze k ministru dopravy a nikoliv k dalším zaměstnancům. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem, že „*by připuštěním žalobcova výkladu a aplikace daného ustanovení mohlo docházet k nežádoucímu zablokování výkonu státní správy, když by jakýkoliv účastník jakéhokoliv řízení vedeného jakýmkoliv ministerstvem mohl vznést námitku systémové podjatosti, a to s odkazem na veřejná prohlášení či volební programy jednotlivých ministrů stojících v čele těchto ministerstev. Z logiky věci je zřejmé, že každý ministr, jakožto politik, v rámci své funkce a s ohledem na členství v určité politické straně, sleduje určitý program skládající se z jednotlivých cílů. Ministr dopravy Dan Ťok si za cíl vytýčil právě odstranění reklamních zařízení podél dálnic a silnic a tato problematika byla legální a legitimní cestou upravena zákonem. K namítanému porušení § 14 odst. 3 správního řádu, odkazuje městský soud na ustanovení § 14 odst. 6 téhož zákona, podle kterého se ust. § 14 odst. 2, odst. 3 správního řádu v daném případě neužije. Pro úplnost lze konstatovat, že ministr ve věci rozhodl po nápadu správní žaloby městskému soudu.*“ Nejvyšší správní soud dodává, že absurdním důsledkem stěžovatelem předestřeného výkladu by byla nemožnost provádět v dané věci jakékoli úkony, neboť v případě podjatosti všech pracovníků Ministerstva dopravy by nebylo možné věc delegovat jinému věcně příslušnému správnímu úřadu, neboť jiné ministerstvo dopravy v České republice neexistuje.

[39] Jak konstatoval městský soud, závěry o systémové podjatosti vyplývající z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 - 119, se vztahují především na případy, kdy správním orgánem je orgán samosprávného územního celku rozhodující v samostatné působnosti, ve vztahu k záležitosti, která se tohoto samosprávného celku dotýká. Ačkoliv se závěry o systémové podjatosti mohou vztahovat i na státní zaměstnance, v posuzovaném případě žalovaný pouze vykonával působnost svěřenou zákonem, která se zájmů žalovaného jako ministerstva nijak nedotýká. Na tom nic nemění ani prohlášení ministra dopravy, jelikož oprávnění stěžovatele provozovat dotčená reklamní zařízení zaniklo podle přechodných ustanovení zákona č.

196/2012 Sb., tj. na základě pravidla stanoveného za působení jiného ministra, a žalovaný při odstranění reklamních zařízení postupoval zákonem předpokládaným způsobem.

[40] Nad rámec politických vyjádření ministra dopravy stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, které by pochybnosti o podjatosti oprávněných úředních osob vyvolaly. Pochybnosti o systémové podjatosti všech zaměstnanců žalovaného, tj. ani oprávněných úředních osob jednajících v posuzovaném případě, tedy nevyvstaly.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[41] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[42] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu